

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 125/2021
18.05.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Добриле Страјина, чланова већа, са саветником Љиљаном Петровић, као записничарем, одлучујући о захтеву АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., и ГГ из ..., чији је пуномоћник Срђан Б. Лазаревић, адвокат из ..., за преиспитивање судске одлуке – решења Управног суда 7 Уп 47/18 од 25.02.2021. године, са Агенцијом за реституцију Републике Србије, Подручне јединице Београд, као противном странком, у предмету понављања судског поступка, у нејавној седници већа одржаној дана 18.05.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

Образложење

Побијаним решењем одбачена је тужба подносилаца захтева за понављање судског поступка правноснажно окончаног пресудом Управног суда 20 У 2604/15 од 13.01.2017. године, којом је одбијена тужба у односу на тужиоце АА из ..., ББ из ... и ВВ из ..., док је тужба одбачена у односу на тужиљу ГГ из ..., изјављена ради поништаја закључка Агенције за реституцију Републике Србије, Подручне јединице Београд број ../2014 од 15.01.2014. године. Ожалбеним закључком одбачен је као неуредан захтев АА, ББ, ВВ, заведен под бројем ../2014, са јединственим власничким бројем ВЛ .., за враћање одузете имовине, односно обештећење и то куће, дворишта и њиве у ..., у ул. ... број .., на катастарској парцели .. КО ..., некадашњег власника ДД, бившег из

У захтеву за преиспитивање побијаног решења, поднетом због повреде закона другог прописа и општег акта и повреде правила поступка које су могле бити од утицаја на решење ове управне ствари, подносиоци истичу да Управни суд за доношење одлуке којом се тужба за понављање поступка одбацује није дао правилне и јасне разлоге. Наводе да су тужбу за понављање поступка поднели због разлога прописаних чланом 56. став 1. тачка 1) ЗУС-а јер су сазнали нове чињенице на основу којих би спор био повољније решен за њих да су те чињенице биле употребљене у ранијем судском поступку, а то су решење Уставног суда Уж 1940/2017 од 24.05.2018. године и пресуда Управног суда 3 У 14062 од 14.03.2019. године. Указују да је наведеним решењем Уставног суда одбачена уставна жалба само због тога што подносиоци уставне жалбе, овде подносиоци захтева, пре обраћања Уставном суду нису изјавили захтев за преиспитивање судске одлуке Врховном касационом суду, али да ово решење представља у смислу члана 56. став 1. тачка 1) ЗУС-а нову чињеницу.

Стога указују да је неоснован закључак суда у побијаном решењу да у тужби није наведена ниједна чињеница нити доказ предвиђен чланом 56. став 1. тачка 1) ЗУС-а. Сматрају да и пресуда Управног суда 3 У 14062 од 14.03.2019. године представља нову чињеницу у смислу наведеног члана ЗУС-а, јер је том пресудом уважена тужба трећег наследника у вези враћања одузете имовине која је предмет потраживања свих наследника, што је довело до тога да исти суд потпуно супротно решава исту правну и фактичку ситуацију враћања исте имовине у односу на наследнике. Предложили су да суд уважи захтев за преиспитивање решења Управног суда 7 Уп 47/18 од 25.02.2021. године и у целости укине ово решење и предмет врати Управном суду на поновно одлучивање.

Противна странка није дала одговор на захтев, већ је само доставила списе предмета.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијано решење у границама захтева, а у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" број 111/09), Врховни касациони суд је нашао да је захтев неоснован.

Према разлозима образложења побијаног решења, Управни суд је одбацио тужбу јер је нашао да тужиоци нису учинили вероватним постојање законског основа из члана 56. став 1. тачка 1) Закона о управним споровима за понављање судског поступка окончаног пресудом тог суда 20 У 2604/15 од 13.01.2017. године. Ово стога што у овој управној ствари чије се понављање тражи суд није сам утврђивао чињенично стање, већ је управни спор решио на основу чињеничног стања утврђеног у управном поступку, те се нове чињенице и нови докази не могу користити као разлог за понављање управно-судског поступка. Наводи да су тужиоци као нове чињенице уз тужбу за понављање поступка приложили решење Уставног суда Уж 1940/17 од 17.04.2018. године и пресуду Управног суда 3 У 14062 од 14.03.2019. године, које одлуке не могу бити разлог за понављање поступка у смислу члан 56. став 1. тачка 1. ЗУС-а јер не представљају нове чињенице које су постојале у време вођења судског поступка у коме је управни спор окончан.

Оцењујући законитост побијаног решења, Врховни касациони суд налази да је решење донето без повреда правила поступка, уз правилну примену одредаба члана 60. Закона о управним споровима. Одредбом члана 56. став 1. тачка 1) Закона о управним споровима прописано је да ће се поступак завршен правноснажном пресудом или решењем суда поновити по тужби странке ако странка сазна за нове чињенице или нађе или стекне могућност да употреби нове доказе на основу којих би спор био повољније решен за њу, да су те чињенице, односно докази, били изнети или употребљени у ранијем судском поступку.

Према одредби члана 60. истог закона, суд ће одбацили тужбу за понављање поступка, између осталог, ако странка није учинила бар вероватним постојање законског основа за понављање поступка.

Врховни касациони суд налази да тужиоци нису учинили вероватним постојање законског основа за понављање судског поступка из члана 56. став 1. тачка 1) Закона о управним споровима. Ово стога, што и по схватању Врховног касационог суда, нове чињенице и нови докази могу бити разлог за понављање судског поступка који је завршен правноснажном пресудом или решењем суда у смислу одредбе члана 56. став 1. тачка 1) Закона о управним споровима само ако су те чињенице утврђене и докази извођени у управно-судском поступку и на тако утврђеном чињеничном стању заснована судска одлука, а што није случај у пресуди Управног суда 20 У 2604/15 од 13.01.2017. године, која је донета на основу чињеница утврђених у спроведеном управном поступку, а не на основу чињеница утврђених у управно-судском поступку.

Врховни касациони суд је ценио наводе изнете у захтеву, али налази да нису од утицаја на другачије решење ове управне ствари јер је решење Уставног суда Уж 1940/2017 од 17.04.2018. године које подносиоци захтева наводе као разлог за понављање поступка у смислу цитиране одредбе члана 56. став 1. тачка 1) Закона о управним споровима донето након окончања управног спора пресудом Управног суда 20 У 2604/15 од 13.01.2017. године и из њега само произлази да су против те пресуде имали право да изјаве ванредни правни лек – захтев за преиспитивање судске одлуке. Поред тога, ни пресуда Управног суда 3 У 14062 од 14.03.2019. године не представља нови доказ, с обзиром да је донета након окончања управног спора чије се понављање тражи.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 18.05.2021. године, Узп 125/2021

Записничар,
Љиљана Петровић, с.р.

Председник већа – судија,
Катарина Манојловић Андрић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић